

wotucz, cżlowcze, se spanja, ty rjeschna
wowza shubena, nech duscha dobre cżini.
O wotucz, ty masch wulki czaß, predy
hacż wjecżnosż rabne naß, a nebudż
wrjeschnej wini. — Krysťuß ßam cżi,
luba duscha, ruzy kiczi, nekondż ßo!
Cżiß precż, schtoż cze wobcżezuje; dosż
masch, dyż masch Jesußa. Ach wrocż ßo
knemu, wopitżo, ty saßlepeny rjeschniko!

Stestamenta jeneho wopitża.

Moje cżjeło je woßłabene a moja
duscha skażena, dokelż ßym ßo do wo-
pitstwa dał a ßo wrocżicz necham. Duż
cżinju tudy moje wotkasanje. Boh,
ton knes, bje mi dał strowe cżjeło a
rosomnu duschu, tak ßo budżich moł
ßebi, tym mojim a druhim kwuzitkej,
a Bohu kczeszi žiwy bycż. Tak nej-
ßym žiwy był. Za lubowach, schtoż
ßo cżjełu spodobasche, nechach rjesch-
nemu nadbjehanju napschecżimo stacż:
buch picżł a buch wopitż a ßym wo-
pitż, a ßym te swopitstwom sjednocżene
rjechi cżinił. Moj kusť samoženja ßłuscha
ßłuzomnikam pschecżinenja, kotrychż no-
hi a ruzy bjechu spjeschne, mi wopo-